

Sygn. akt II AKzw 6/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Stanisława Rokity

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **M. K. (1)**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt III Kow 1787/14/wz

o odmowie przyjęcia zażalenia

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt III Kow 1787/14/wz

o odmowie warunkowego przedterminowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krośnie postanowieniem z dnia 25 listopada 2014 r. odmówił skazanemu M. K. udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Skazany był obecny podczas posiedzenia, jego obrońca zaś nie brał w nim udziału.

W dniu 8 grudnia 2014 r. obrońca skazanego nadał w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji zażalenie od w/w orzeczenia, którego odpis został mu doręczony w dniu 3 grudnia 2014 r.

Zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 10 grudnia 2014 roku odmówiono przyjęcia powyższego środka odwoławczego, wobec złożenia go po terminie.

Zażalenie od powyższego zarządzenia wywiódł obrońca skazanego, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zarządzenia, a mianowicie art. 100 § 2 k.p.k. oraz 460 k.p.k. przez niesłuszne przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki z art. 100 § 2 k.p.k., co doprowadziło także do naruszenia art. 6 k.p.k. oraz art. 42 ust. 2 Konstytucji RP- prawa do obrony.

Autor środka odwoławczego wniósł o uchylenie skarżonego zarządzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w Krośnie zasadnie przyjął, iż zażalenie obrońcy skazanego zostało wniesione po terminie. Pogląd, na którym oparto kwestionowane rozstrzygnięcie, nie jest odosobniony, jak twierdzi skarżący. Oczywiście jest, że postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 listopada 2012 r., II AKz w 1077/12, OSASz 2013/3/12-17, Prok. i Pr.-wkł. 2013/11/30, KZS 2013/7-8/80, nie wiąże innych sądów. Skarżący nie przedstawił w zażaleniu przekonujących argumentów, które przemawiałyby za zajęciem odmiennego stanowiska, niż to wyrażone w w/w judykacie.

Zgodnie art. 460 k.p.k. termin do złożenia zażalenia biegnie od daty ogłoszenia postanowienia, a jedynie gdy podlega ono doręczeniu z urzędu, od daty doręczenia. Doręczanie postanowień i zarządzeń z urzędu normuje art. 100 § 2 i 3 k.p.k. Stosownie zaś do art. 100 § 2 k.p.k. orzeczenie lub zarządzenie wydane poza rozprawą należy doręczyć prokuratorowi, a także stronie i osobie niebędącej stroną, którym przysługuje środek zaskarżenia, jeżeli nie brali oni udziału w posiedzeniu lub nie byli obecni przy ogłoszeniu; w innych wypadkach o treści orzeczenia lub zarządzenia należy powiadomić strony.

Przepis art. 100 § 2 k.p.k. nakazuje doręczać postanowienia i zarządzenia wydane poza rozprawą jedynie prokuratorowi, stronie i osobie niebędącej stroną. Nie odnosi się on natomiast do przedstawicieli procesowych stron. Obowiązek doręczenia im orzeczeń i zarządzeń wynika bowiem z przepisu art. 140 k.p.k. i uzależniony jest od istnienia obowiązku ich doręczenia stronie. Z tego też względu - jeśli chodzi o przepis art. 100 § 2 k.p.k. - nie ma znaczenia, czy obrońca był obecny na posiedzeniu, czy też nie (post. SA we Wrocławiu w sprawie o sygn. II AKz 223/07, LEX nr 271925). Obowiązek doręczenia obrońcy, pełnomocnikowi i przedstawicielowi ustawowemu postanowienia lub zarządzenia wydanego poza rozprawą uzależniony jest więc od obecności strony przy jego ogłoszeniu oraz jego zaskarżalności. W sytuacji zatem, gdy strona nie była obecna na posiedzeniu sądu, zaś uczestniczył w nim obrońca lub pełnomocnik, postanowienie lub zarządzenie należy doręczyć zarówno stronie, jak i jej przedstawicielowi, zaś w razie gdy strona była obecna - postanowienia nie doręcza się odrębnie nieobecnemu obrońcy lub pełnomocnikowi (por. S. Steinborn. Komentarz aktualizowany do art. 100 Kodeksu postępowania karnego, teza 7 i powołane tam orzecznictwo, LEX/el. 2014).

Jeżeli Sąd Okręgowy w Krośnie był tego samego zdania, co Sąd Apelacyjny w Szczecinie (post. z dnia 28 listopada 2012 r., II AKz w 1077/12, OSASz 2013/3/12-17, Prok. i Pr.-wkł. 2013/11/30, KZS 2013/7-8/80), nie powinien był doręczać odpisu postanowienia obrońcy skazanego. Celowe natomiast w takiej sytuacji było wskazanie przez sąd w pouczeniu udzielanym stronie, że postanowienie nie zostanie doręczone obrońcy oraz oczywiście, iż termin do wniesienia środka odwoławczego biegnie od dnia ogłoszenia decyzji (co też nastąpiło).

Zaniedbanie lub niewłaściwe wykonywanie obowiązków przez obrońcę skazanego nie może szkodzić temu ostatniemu, gdy ten jako strona w procesie żadnej winy w niedopełnieniu obowiązków nie ponosi. Sytuację, gdy niedotrzymanie terminu zawitego przez obrońcę nastąpiło z przyczyn od skazanego niezależnych i w konsekwencji godziło w przysługujące mu prawo do obrony, pozbawiając go możliwości zaskarżenia orzeczenia, można by ewentualnie rozpatrywać w kategoriach art. 126 k.p.k. (por. post. SN z dnia 5 sierpnia 1981 r., V KRn 156/8, OSNPG 1981/12/136).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.